

نزای: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ (به، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ

له عائشه وه -رهزای خوای لیبیت- ده لیت: نه گهر بایه کی به هیز هه لیکردایه؛ پیغمبره -صلی الله علیه وسلم- ده یفرموو: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واته: «ئهی خودایه، داوای هه خیرتک لیده کهم که به هوی ئه م بایه وه تووشمان ده بیت، وئو خیره کی تیدایه، وئو خیره کی به هویه وه نیردراوه. و خودایه په نات پیده گرم له هه شهرتک که به هوی ئه م «بایه وه تووشمان بیت، وئو شهره کی تیدایه، وئو شهره کی به هویه وه نیردراوه».

[صحه] [موسلم گیراوبه تیه وه]

عائشه -رهزای خوای لیبیت- باسی ئه وه ده کات که له سونه تی پیغمبره -صلی الله علیه وسلم- ئه وه بووه کاتیک که با به هیزی هه لیکردایه، ده یفرموو: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واته: «ئهی خودایه، داوای هه خیرتک لیده کهم که به هوی ئه م بایه وه تووشمان ده بیت، وئو خیره کی تیدایه، وئو خیره کی به هویه وه نیردراوه. و خودایه په نات پیده گرم له هه شهرتک که به هوی ئه م بایه وه تووشمان بیت، وئو شهره کی تیدایه، وئو شهره کی به هویه وه نیردراوه». ئه و بایه کی که خودا -عز وجل- ده نیرت دابه ش ده بیت به سهر دوو جور: 1/ بایه کی ئاسایی که هوکاری ترس نیه، هیچ زیکرتک له سونه تدا نه هاتووو بو ووتنی له کاتی هاتنی ئه م جوره بایانه. 2/ بایه کی به هیز وسخت وترسینه، چونکه قهومی عاد خوای گه وره به بایه کی به هیز وترسینه وتوند سزای دان، بویه نه گهر ئه م جوره بایه په هیزه هه لیکرد، هه روه کو له سونه تدا هاتووو که پیغمبره -صلی الله علیه وسلم- فهرموویه تی، بلی: «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْر مَا فِيهَا وَخَيْر مَا أُرْسِلْتُ بِهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ». واتا: داوا له خودا -عز وجل- ده که بیت هه خیرتک که به هوی ئه م بایه وه تووشمان بیت وئو خیر سووده کی له گه ل خویدا هه لیگرتووو، چونکه جاری وا هه یه بو خیر سوود ده نیردرت جاری وا هه یه بو شهر وسزا ده نیردرت. و بلی: «وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا فِيهَا وَشَرِّ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ»، واته: واتا په نا به خودا ده گرت له شهره کی ئه و بایه وه شهره کی له شهره کی و خرابه وزیانی ئه و بایه. بویه نه گهر مروف په نای به خودا گرت له شهره کی ئه م بایه؛ ئه و خودا په نای ده دات وده پارزت، وئو گهر داوای خیری ئه م بایه له خودا بکات ئه و تووشی سوود و خیری ئه م بایه ده بیت

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/8956>